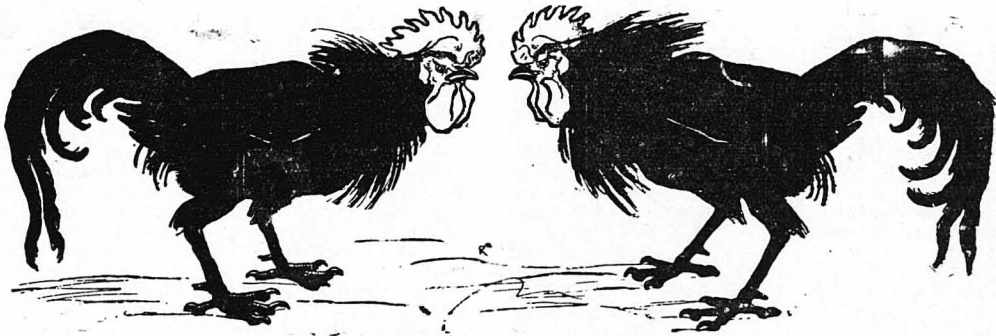

(Η δεσποινίς Ντέ Στρατάρχη Ντέ Ρισελιέ). *

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΡΩΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Αγαπημένε μου. Χτές το βράδυ ή Α. Υ. ο Αντιβασιλεύς ειχε δεξιώσει. Πήγα με τη μαμά, έγιναν ή παρουσιάσεις και μου ζήτησε τον πρώτο χορό...

Σ' έβλεπα, φως μου, άκουμπισμένο κοντά στο παρθέρο να με κυτιάς κι ή καρδιά μου έλαωνε. Τόν πρώτο αυτό χορό τόν χόρευα με τόν Αντιβασιλέα άναγκαστικά. Μπορούσα να κάνω διαφορετικά; Χορεύαμε και διαρκώς τόν άκουγα να μου λέη διάφορα κοπλιμάν, πότε για τά μάτια μου, πότε για τά μαλλιά μου... Άπ' τόν ένα αυτό μου έμπαναν όμως κι' άπ' τόν άλλο έβγαναν! Τόν μυαλό μου πετούσε σε σένα, όλο σε ζητούσα με τή ματιά μου κι' ό Θεός ξέρει τί έξάφιαμο θάκουσα από κείνους πού πατούσα κι' άπ' τίς κυρίες πού τσαλάκωνα τά φορέματά τους, πάνω στην άφηρημάδα μου. Έσύ όμως, σάν πεισματάρικο παιδί πού είσαι, μου θυμωσες... Μάλιστα, κύριε, μου θυμωσες κι' έφραγέ άπ' τόν χορό... Γιατί; Γιατί; Τί έφταιγα εγώ άν έδωσα τόν πρώτο χορό στόν Ύψηλότατο; Αυτός τόν ζήτησε... Μπορούσα ν' άσπρηώ; Σάν να μη ζής, καυμένη, στην Αύλη καθόλου... Σάν να μη ξέρης, ότι δέν άρνούνται τίποτα άπ' όσα ή έθιμοτυπία επιτρέπει, στόν Άρχοντα του Κράτους... Άλλά, έτσι είνε, άγαπημένε μου, πώς άλλωδες θάδεις την καμία σου; Πώς άλλωδες θά περνούσα τή νύχτα άπνη, στριφογυρίζοντας άκατάπαντα στό κρεβάτι άπ' τή στενοχώρια μου, με τό μυαλό καρφομένο σε σένα;

Είσαι σκληρός και εγωιστής... Μ' έχεις κάνει κουρέλι, σωστό νευροσπαστο στα χέρια σου! Μάλιστα, μου έλες τίς φίλες μου, μ' έλες τίς γνωστές μου, έξ αιτίας σου, γιατί σε καμιά δέν πάω πειά... Όλον τόν καιρό μου τόν απορόφησες έσύ... Ραντεβού από δώ, ραντεβού από κει, διαρκώς μαζί σου, χάρηκα πειά άπ' τά μάτια τόν άλλων...

Άρχισαν να μάζ ύποψιάζονται και βρισκαν άπαραίτητο να κάνουμε μερικές θυσίες στην άγάτη μας, όσο να ξαναβρούμε ήσυχία... Ως τότε έχε τόν νού σου, γλυκό μου άγόρι, μήπως με έκδέσεις με καμιά άσουλλογιστη λέξη σου.

Άν κανένας έπιχειρήσει να σου πάρη λόγια με τρόπο, έσύ όλο εδ' εν ξέφω» να λές, γιατί και γώ την ίδια ταχτική θ' άκολουθήσω, ώστε να μη συμβή ποτέ να πής για κάτι τ' αντίθετο άπ' δ,τι θά πώ εγώ...

Άχ! Νέξερεις πόσο σε φοβάμαι. Είσαι πολύ άδιάκριτος, καυμένη, και μη μου θυμώσεις για τήν άλήθεια αυτή πού σου λέω! Σου άρέσει να ξεσκεπάζεις τίς άτυχες αυτές πού σ' άγατούν τόσο, πού κυριολεκτικά σε λατρεύουν... Τίποτα δέν σε σταματάει. Ούτε όνόματα, ούτε θέσεις, ούτε προσχήματα. Όλα τά κλωτσάς!

Μήπως δέν ξέρω, νομίζεις, πόσες άλλες κλαίν τή στιγμή αυτή; Μήπως δέν ξέρω ότι αύριο θά ρθή κι' ή σειρά μου; Ότι αύριο σ' άλλο λουλούδι θά πετάξης και γώ θά μαραθώ σάν φύλλο, πού τό στραπατσάει χειμωνιάτικος βορράς;

Σταματάω έδώ, χρυσή μου άγάτη, γιατί καταλαβαίνω ότι θά θυμώσης μαζί μου! Μά γώ προτιμώ να ξεψυχήσω καλύτερα, παρά να στενοχωρηθής, έστω και λιγάκι. Καληνύχτα σου...

Σε φιλώ γλυκά, ψυχή μου. ***

(Τής ίδιας στόν ίδιο).

Χρυσό μου άγόρι. Σε θυμωσα χτές, πού καταλαβαίνω... Δέν μοιγραψες και με χιτώνησες μ' αυτό σκληρά! Ό,τι και να σήγραφα, άγάτη μου, δέν άξιζα αυτή τήν τιμωρία πού μου κάνες... Είνε πού φοβερή κι' άπ' τόν θάνατο. Πιό φοβιχτή κι' άπ' τήν κόλαση...

Μά γώ θά κρατήσω τόν πόνο μου... Θ' άνεβάσω με τό ζόρο; τόν χαμόγελο στα χείλη μου και θά κάνω δ,τι μπορώ, άρκει να σου περάσει ό θυμός... Πόσο δυνατά μάζ δένε ή άγάτη σου, φως μου, και πόσο πικραίνομαστε όταν και με τό δίκιο μου μέ άκόμα σε πικραίνουμε! Άξου να δής, ψυχή μου, τί ψάλλουν στόν Αντιβασιλέα, όλοι, κι' *

(*) Ο Στρατάρχης Ντέ Ρισελιέ, στενός συγγενής του μεγάλου Καρδινάλιου, ύπηρεε άληθινός Δόν Ζουάν τής εποχής του. Η κατακτήσεις του έχουν μείνει ιστορικές. Η γυναίκα έπρεχαν έσπίσώ του - είνε ή κυριολέξια - σάν τρελλές!...

αυτοί οι δικό του άκόμα... Στό γράφο για να σ' εύχαριστήσω λιγάκι, γιατί άσφαλώς τόν έχθρεύσσαι, πού με χόρεψε πρώτος στην προχτεσινή δεξιώσει του. Λοιπόν, άκουσε τόν χαβά τής αντιπολιτεύσεως κατά τού Αντιβασιλέως:

Βασιλιής είνε αυτός;

— "Γιεός γενοϋ, Χριστέ μου— Μωρ' αυτός είνε κοντός Πάει τόν Κράτος και' άνέμου... Καίρος να τόν παλουκώσω Φτάνει πειά... Σταυρό και βούλα Τά παπούτσια άς τού δώσουν Να σωθούμε άπ' τή ρεμοιλιά!...

Αυτό τό οχτάστιχο τό τραγουδούν όλοι σε σκοπό μενουτέου και δέν φαντάζεσαι πόσο διασκεδάζουμε. Στό γράφο λοιπόν για να τό μουμορφήσ πότε-πότε, να σου φεύγη ό θυμός...

Τί άλλο να κάνω, άγαπημένε μου; Μάρτυς μου ό Θεός, ότι τάχω χαμένα... Τρέω με τήν ιδέα ότι μπορεί να σε δυσαρεστήσω, ότι μπορεί να μη ξανακούσω λόγια άγάτης άπ' τόν χρυσό σου στόμα και κάω δ,τι μου κατέβει, άρκει αυτό να σ' εύχαριστή... Πόσες άλλες στό Παρίσι, πού άμορφες και πού χαρτωμένες από μένα, δέν περιμένουν μια ματιά, μά μονάχα ματιά σου και μια μικρή ενδάρρυνση, για να πέσουν στα πόδια σου; Τί είμαι γώ μπροστά σ' αυτές;

Πές μου, άγαπημένε μου, τί πρέπει να κάνω για να σε κρατήσω όσο πού πολύ μπορώ κοντά μου; Μά φωνή άπελπισίας βγαίνει άπ' τήν ψυχή μου, γιατί νοιώθω πώς γρήγορα θά σε χάσω...

Είμαι μικρούλα, δέν ξέρω άκόμα από κόσμο και ή ψυχή μου δέν πέρσει άπ' τό σχολείο τής Άγάτης... Θά είμαι άραγε Ικανή να συγκρατήσω τήν άγάτη σου; Άβία κι' άγνη άκόμα, θά μπορέσω να πλέψω μ' έπιτυχία στόν άγώνα αυτό τόν σκληρό, πού γίνεται γύρω άπ' τό λατρετό και χλιωζήλεμένο άτομο σου; Άς με βοηθήση ή Θεία Πρόνοια... Μισρώ να τής ζητήσω βοήθεια χωρίς ν' άμάρτησω, γιατί ή ευχή μου αυτή είνε όλόφυχη και δέν κλείνει μέσα τής τίποτα τό χυδαίο και τό άμυρτωλό... Άπ' έναντίας, μου φαίνεται ότι πολλές τά σωθούν άπ' τόν κατήφορο πού θά τις ρίξουν τά πλάνα μάτια σου, και πολλές θά κρατήσουν, άνεμόχλητες, τόν δρόμο τής τιμής και τού καθήκοντος πού ακολουθούν ως τώρα, άν δέν φανείσ στό μέλλον μπροστά τους και τίς άναγκάσεις με τή γοητεία σου να παρασρατήσουν...

Κάνω σάν τρελλή να σε δω άπόψε, άν μπορείς, έννοείται. Θά με πάρη ή μαμά μαζί της, στό θεωρείο μας τής Όπερας, κι' έτσι δέν θά σε βλέπω μόν γιατί τό δικό σου πέφτει πού πλάγα, αλλά θάμαι εύτυχημένη πού θά σε νοιώθω μαζί μου, στην ίδια αίθουσα... Άλλως τε, στα διαλείμματα θάρθης να φιλήσης τό χέρο τής μαμάς! Έ; Τί χαρά, Θεέ μου! Πόσο είμαι εύτυχημένη από τώρα!...

Με φιλά Σ...

(Η μαρκησία Ντέ Βιλλερούα στο Στρατάρχη Ρισελιέ). Χρυσή μου λατρεία. Αψώσες ν' άκούσης τίς τρεις αυτές λέξεις:... Σου τίς γράφο λοιπόν να ήσυχάσης. Και τώρα σε περιμένω να με σφιχίς στην άγκαλιά σου...

Αυτό θά γίνη αύριο στις 8 τό βράδυ, σπίτι σου...

Τίποτ' άλλο. Ε.

(Η ίδια στόν ίδιο).

Χρυσέ μου. Έντυσα μια κοψίλα, τήν πού άμορφη και χαρτωμένη κοψίλα τού Παρισιού, με στολή Στρατάρχου... Σάν και σένα απαλλάχτα...

Θά τήν πάρω μαζί μου, στό όλιγοήμερο και άναγκαστικό ταξίδι μου για τή Νάντη, κι' έτσι είνε μού φαίνεται ότι θά σε βλέπω μπροστά μου πάντα... Δέν θάχη βέβαια ψυχή, γιατί τήν έχεις έσύ... Φύλαξέ τήν τολιάχ στον δική μου όσο να γυρίσω!

Άρεβουό, μοναδική μου λατρεία. Β.